

Theosofie de archaïsche wijsheid,
het pad van het zoeken, niet van geloven.

Sterven en de dood.

Lang rouwen – dat is niet goed.

Gottfried de Purucker.

Vr. – Geldt dit niet ook voor rouw en verdriet om een gestorvene?
Helemaal waar. Dit zou een beetje wreed kunnen klinken voor mensen met een gevoelig hart. We houden allemaal van hen die zijn heengegaan; maar toch, wanneer we erover nadenken, wat is het dan dwaas voor ons theosofen onze kracht aan ongezonde jammerklachten te verspillen door toe te staan dat ons hart onophoudelijk wordt gekweld. Het is niet goed, het is geen deugd. Het is zwakheid.

Dit betekent niet dat we ons hart moeten verharden, want dat is een ondeugd. Geen mens kan ontkomen aan het gevoel van pijn en verdriet als iemand die hij liefheeft is heengegaan. Dat is heel natuurlijk, en in zekere zin gepast. Toch is het dwaas en daarom verkeerd om ongezonder lang in ons denken stil te staan bij de deugden van hen die zijn heengegaan en bij onze reactie van persoonlijke pijn en lijden omdat we zijn beroofd van hun gezelschap. Laten we hun deugden niet vergeten. Laat de herinnering aan hen in ons hart blijven leven. Laten we hen meer dan ooit liefhebben. Dat is menselijk, op een goddelijke manier menselijk en gepast. Dat is één ding; maar om luid te klagen, of in stilte verdrietig te zijn, maanden en maanden lang te rouwen – dat is niet goed.

Dialogen van G. de Purucker, blz. 728-729
© 2005 Theosophical University Press Agency

Daal en Bergselaan 68, 2565 AG Den Haag